

Το χαρτοπαίχνιδο στο Βλάση

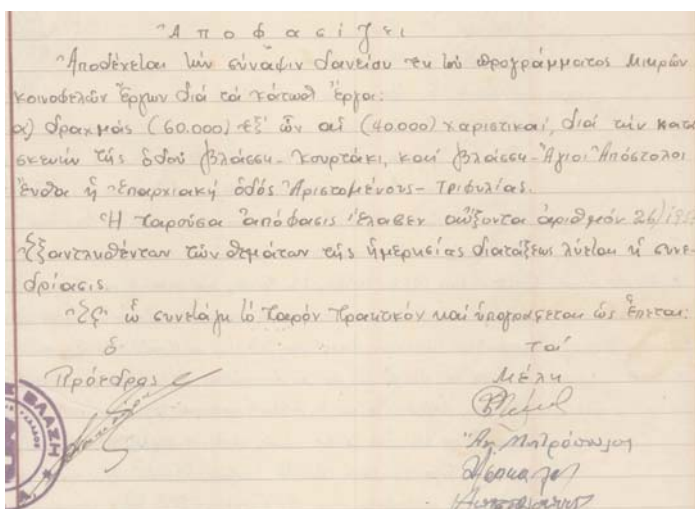
Πριν από τη μεγάλη μετανάστευση τα Βουφραδοχώρια στέναζαν από το χαρτοπαίχνιδο. Στα μυστικά της τράπουλας έμπαινε κανείς από τα μαθητικά του χρόνια στο δημοτικό σχολείο. Βλέπετε απουσίαζε η τηλεόραση και ο καφενές είχε τη δικιά του λογική. Εκεί που γινόταν χαλασμός στη χαρτοπαίξια ήταν οι μέρες πριν και μετά από την Πρωτοχρονιά. Μικροί μεγάλοι στη βασίλισσα του τραπέζιού την τράπουλα. Όλοι ήταν εξαρτημένοι στο τζογάρισμα. Στο δημοτικό μάθαμε την «κολιτοίνα», «το μουτζούρι», τη «ξερή», το «21», το «31» και το «βιδαριστό 31». Καθώς μεγαλώνουμε μαθαίναμε την τέχνη της «πόκας», του «Θανάση», του «κουμ-καν» και της «πασέτας». Η «πρέφα» ερχόταν αργότερα γιατί η εκμάθησή της ήθελε ανώτερες πανεπιστημιακές σπουδές που λίγοι μπορούσαν να τις έχουν. Χρυσές δουλειές έκαναν τα μαγαζιά με το βιδάνιο. Βέβαια, η χαρτοπαίξια δεν περιοριζόταν στα καφενεία αλλά πολλές φορές γινόταν και σε σπίτια. Κάποτε την έπεφτε και η αστυνομία και τότε όλοι οι τζογαδόροι ήταν αναγκασμένοι να φορτωθούν στον ώμο καρέκλες και τραπέζια και να πάνε στο αστυνομικό τμήμα στο Χατζή. Ο Γιώργος Μάστορας του Αντωνίου στο βιβλίο του «Το Βλάση και η συμμετοχή του εις τους εθνικούς αγώνες, Αναμνήσεις» αναφέρεται στο χαρτοπαίχνιδο που γινόταν στο Βλάση. Μεταξύ των άλλων αναφέρει και το παρακάτω περιστατικό με πρωταγωνιστή το Λυμπερόπουλο Λυμπέρη του Παναγιώτη που είχε γεννηθεί το 1872: «...πάλαι ποτέ μετέβη εις την Κωμόπολιν του Πεταλιδίου και κατόρθωσε να εισέλθω εις παρέαν ευπόρων χαρτο-

παϊκών τους οποίους εις την κυριολεξίαν τους εμάδησε-κατά χαρτοπαικτικήν έκφρασιν-δίκην ορνιθίων και όταν αντελήφθη, ότι οι συμπαίκτηί του ήρχισαν να τον υποπεύωνται, προσεποιήθη σωματικήν ανάγκην και εξήτησε την άδειά τω, ίνα εξέλθω του χώρου αφού προηγουμένως εφφρόντισε να θέση τα χαρτονομίσματα εντός των θυλακίων των ενδυμάτων του και να εγκαταλείψη τον μεστών κερμάτων ανεστραμμένον πιλόν του εις τον χώρον του χαρτοπαιγνίου. Οι συμπαίκτηί του επηρεασθέντες εκ του εγκαταλειφθέντος μεγάλου αριθμού κερμάτων έδωσαν ασμένως την άδειάν των να εξέλθω δια να μη τον επανίδουον έκτοτε».

Σύναψη δανείου το 1957

Το 1957 η κοινότητα Βλάση προχώρησε στη σύναψη δανείου από το πρόγραμμα μικρών κοινωφελών έργων προκειμένου να κατασκευάσει το έργο κατασκευής του δρόμου Βλάση-Κουρτάκι και Βλάση-Άγιοι Απόστολοι. Το δάνειο θα ανερχόταν τις 60.000 δραχμές από τις οποίες οι 40.000 ήταν χαριστικές. Το κοινοτικό συμβούλιο που πήρε την παραπάνω απόφαση στις 13 Νοεμβρίου 1957 αποτελούνταν από τους: Δημήτριο Αλ. Κακούρη (πρόεδρο), Αντώνιο Ι. Τσάκαλη, Ευστάθιο Γ. Αποστολόπουλο, Κωνσταντίνο Κ. Μαρινόπουλο και Αναστάσιο Ν. Μητρόπουλο.

Από το φωτογραφικό αρχείο της εφημερίδας

Αρχές δεκαετίας του 1960. Τα χωριά της Βουφράδας έσφυζαν από ζωή. Σε λίγο η μετανάστευση θα τα ερημώσει. Η φωτογραφία είναι της εποχής εκείνης. Απ' αριστερά: Παναγιώτα Μάστορα, Τούλα Κωτσόβολου, Γιώργος Κωτσόβολος, Παναγιώτα Κωτσόβολου σύζυγος Λάμπρου, Κατίνα Κωτσόβολου. Η μικρή είναι η Σίτσα Μάστορα.

Τον παρέσυρε το ποτάμι

Ένα νεαρό, μόλις 25 χρόνων, παρέσυρε χείμαρρος στην αγροτική περιοχή Άγιος Νικόλαος του δήμου Αριστομένη, στις 4 Ιανουαρίου 2010, στις 11.00 τη νύχτα. Αστυνομικοί του τμήματος Μεσσηνίας και της Ομάδας Πρόληψης Καταστολής

Εγκλήματος και άνδρες της Πυροσβεστικής συμμετείχαν στην έρευνα που οδήγησε, τελικά, στην ανεύρεση του πτώματος του 25χρονου Βασιλείου Αντωνόπουλου του Κωνσταντίνου και της Αγγελικής. Ο νέος, που ζούσε στο χωριό Αριστομένη, επέστρε-

φε με 14χρονο συγχωριανό του από το συνοικισμό Παλαιά Αετοφωλιά, όταν, για άγνωστους μέχρι στιγμής λόγους, ακολούθησε διαφορετική διαδρομή από το 14χρονο.

Τα τραγούδια του «ΧΑΡΑΛΑΜΗ»

Η γριά Πηνελώ Μπαρκοχρίσταινα «...ήταν μια λιπόσαρκη γριούλα, χήρα με πέντε ορφανά», από το Κοντογόσι. Οι Κοντογοναίοι την έλεγαν «Σάσαλο» και κάποιοι άλλοι «αδειούχο του νεκροταφείου». «Σ' αυτήν την κατάντια, δεν την έφερε ούτε η χηρεία της, ούτε η φτώχεια της, ούτε η φανελιά της. Ο καημός του «Χαραλάμη» την έκαψε και την έκανε αγνώριστη». Ο Χαραλάμπος Χρ. Μπάρκας (Χαραλάμης στην ντοπιολαλιά) ο γιός της, δάσκαλος, υπηρετούσε το 1941 στο διπλανό χωριό Μανιάκι. Εκεί τον συνέλαβαν οι Ιταλοί και ύστερα από συνοπτικές διαδικασίες στην Πύλο, τον έφερε το εκτελεστικό τους απόσπασμα και τον σκότωσαν στο νεκροταφείο του ίδιου χωριού. Η κατηγορία «οργάνωση αντίστασης κατά του στρατού κατοχής». Κατήγετο από το Κοντογόσι Πυλίας, το πρώτο θύμα στη Μεσσηνία». Τη γριά Πηνελώ Μπαρκοχρίσταινα «ό,τι και να λέγανε οι χωριανοί της, όλοι τη συμπαθούσαν, τη συμπνούσαν και τη συμμερίζονταν». Η γριά Πηνελώ είχε κάνει τον πόνο της μοιρολόγι. Κάθε φορά, προτού ν' αρχίσει, αγνάντευε λίγο τα βουνά μας και ξεκίναγε:

«Γιατί 'ναι μαύρα τα βουνά και στέκουν βουρκωμένα;
Μην' άνεμος τα πολεμά; Μήνα βροχή τα δέρνει;
Ούτ' άνεμος τα πολεμά κι ούτε βροχή τα δέρνει.
Διαβαίνει ο μαυροχάρωντας με τους απόθαμένους
Σέρνει τους νιούς από μπροστά, τους γέροντες 'ποπίσω,
τα τρυφερά παιδόπουλα στη σέλα αραδιασμένα.
Παρακαλούν οι γέροντες, τ' αγόρια γονατίζουν.
-«Σταμάτα, χάρο, σε χωριό, σταμάτα σε νιά (4) βρύση
να πιούν οι γέροντες νερό κι οι νιοί να λιθαρίσουν
και τα μικρά παιδόπουλα να μάσουνε λουλούδια!»
-«Όχι, χωριά δε θέλω γώ, δεν κάθομαι σε βρύσες
Έρχοντ' οι μάνες για νερό, γνωρίζουν τα παιδιά τους
Γνωρίζονται τ' αντρώγυνα, και χωρισμό δεν έχουν.
Άχ και βλάχ Χαραλάμη μου!
Το μαύρο μ' τ' ορφανό!»

Και συνέχιζε:

«Μη βαργομάς καρδούλα μου, μη βαργομάς παιδί μου
αυτού θα βγει ο πατέρας σου για να σε καρτερέσει
θα σου βαστάξει τ' άλογο και θα σε ξεπεζέψει.
Μαυρούλα 'γώ!
Στον ουρανό χορεύουνε, στον 'Αδη κάνουν γάμο
Και βγήκαν και καλέσανε ούλους τους πικραμένους
Χριστέ μ' να καλούσανε κι εμέ την πικραμένη.
Να φτιάξω πράσινα κεριά κι αλεξιμιές λαμπάδες
Να τάναβα να γύριζα τον Άδη γύρω-γύρω
Να ιδώ τους νιούς πως κείτονται, τους γέρους πως
κοιμούνται,
να ιδώ και τα μικρά παιδιά πως κάνουν για τη μάνα.
Παιδάκι μου!»

Εδώ, έπαιρνε μια ανάσα και συνέχιζε με μια σπαρακτική φωνή:

«Τι στέκω και αφουγκράζομαι και καίγεται η καρδιά μου;
Θα βάλω νιά άγρια νιά φωνή κι ένα άγριο μοιρολόι
να τρέξει η απάνω γειτονιά, να δράμει η κάτω ρούγα
να μαζωχτούν οι χλιβερές κι όλες οι λυπημένες
να σμιξουμε τα δάκρυα μας, να κάμουμε ποτάμι
και να το οδηγήσουμε να πάει στον κάτω κόσμο
για να νιφτούν οι άνιφτοι, να πιούν οι διψασμένοι
να πλύνουν και τα ρούχα τους οι ματοκυλισμένοι...»
(Από το βιβλίο «Παρεμβάσεις Κοινωνικής Χρονογραφίας» του Πάνου Κοσμοπούλου).

Πέρασε στα ουράνια

Σε ηλικία 93 χρόνων η Σωτηρία χα Αναστασίου Μπούζα από το Πετρίτσι άφησε την επίγεια ζωή και πέρασε στα ουράνια. Η κηδεία της πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 9 Φεβρουαρίου 2010 στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου στο Πετρίτσι. Στη νεκράσιμη ακολουθία παραβρέθηκαν τα παιδιά της Θεόδωρος και Ιωάννα Μπούζα, Ιωάννης και Κατερίνα Μπούζα, Φωτεινή και Λάμπρος Θεοδωρογιάννης, οι αδερφοί της, τα εγγόνια της, τα ανήψια της, οι λοιποί συγγενείς και πλήθος κόσμου από το Πετρίτσι και τα διπλανά χωριά.